

ДЪРЖАВНИЯТ КУКЛЕН ТЕАТЪР — ВАРНА ПРЕД СВОЯ 50-ГОДИШЕН ЮБИЛЕЙ

Държавен куклен театър – Варна е създаден през месец август 1952 година.

На сцената на театъра за 49 години са реализирани над 195 постановки, изиграни са над 16 500 представления, гледани от повече от 3 500 000 зрители у нас и в чужбина.

Общата численост на състава в настоящия момент е 35 души, от които 13 са актьори, всички с висше театрално образование.

На сцената на Държавен куклен театър – Варна са работили изтъкнати режисьори и сценографи от Полша, Русия, Чехия, Германия, Югославия.

Театърът е представял българската национална култура в целия свят: Англия, Австрия, Алжир, Германия, Франция, Турция, Гърция, Русия, Румъния, Индия, Испания, Иран, Мексико, САЩ, Канада, Куба, Швейцария, Холандия, Япония, Полша, Чехия, Унгария, Хърватска, Югославия и др.

Спектаклите за деца „Веселите петлета“, „Буратино“, „Спящата красавица“, „Максимка“, „Чими“, „Бубу“, „Румето и старият лъв“, „Наказаният пакостник“, „Златка златното момиче“, „Звездичко“, „Пепеляшка“, „Най-щастливият човек“, „Джуджето Дългоноско“, „Лудо-

Сцена от „Малкият принц“ по Екзюпери

то хвърчило“, „Жълтурчо“, „Вълшебната лампа на Аладин“ и др., са донесли редица колективни и индивидуални награди за актьорско майсторство, режисура, сценография, музика от национални и международни форуми.

Голям дял за популяризиране на кукленото изкуство сред възрастните зрители се пада на Варненския куклен театър. Реализирани са повече от 18 постановки за тази аудитория. Някои от тях като: „Славейт и розата“ по Оскар Уайлд, „Дама Пика“ по А. С. Пушкин, „Любов, любов“ по „Декамерон“ на Бокачо, „Най-красивата Война“ по Аристофан, „Кабаре“ от Любомир Пеевски, „Птиците“ по Аристофан, „Игра на светлини и сенки“ по музика на Модест Мусоргски и Камий Сен-Санс, сценарий и постановка на проф. Николина Георгиева, „Портрети“ от А. П. Чехов, оставят трайни следи в развитието на националния ни куклен театър.

От 1972 год. Държавен куклен театър – Варна е инициатор, организатор и домакин на един от най-популярните международни куклени фестивали „Златният делфин“. През м. октомври 2002 г. ще бъде проведено поредното XII издание на фестивала.

Държавен куклен театър – Варна три пъти е носител на Голямата награда „Златният делфин“ – 1978 г., 1981 г. и 1996 г.

На сцената на театъра са работили най-изтъкнатите режисьори в страната: проф. Николина Георгиева, проф. Атанас Илков, Яна Цанкова, Злати Златев, Теди Москов, Кирякос Аргиропулос, Славчо Маленов, Съни Сънински, сценографите арх. Иван Цонев, Любомир Цакев, Петя Стойкова,

доц. Майя Петрова, Васил Рокоманов, Свила Величкова, композиторите Петър Ступел, Милко Коларов, Борис Карадимчев, Юри Ступел, Георги Занев, Нелко Коларов.

Над 25 нови български пиеси са реализирани за първи път и утвърдени на сцената на Държавен куклен театър – Варна

За близо 50 годни театърът е ръководен само от четирима директори: Георги Сараванов – основател, Михаил Матеев, Йордан Тодоров и от 1991 г. – Злати Златев.

МЕЖДУНАРОДНА ПРОГРАМА НА ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР – ВАРНА

1958 г. – Букурещ, Румъния – участие в I Световен фестивал на куклените театри със спектаклите „Ненагледна красота“ и „Жива вога“.

1970 г. – Бялисток, Полша – със спектаклите „Миниатюри“ и „Веселите петлета“. Изнесени са общо десет представления в Бялисток и Варшава.

– гр. Алжир, Алжир – участие в Международния фестивал на куклените театри със спектаклите „Миниатюри“ и „Веселите петлета“

1971 г. – Магдебург, ГДР – със спектакъла „Златка златното момиче“.

1972 г. – Братислава, Чехия – със спектакъла „Максимка“.

1973 г. – Бялисток и Щечин, Полша – със спектаклите „Дама Пика“ и „Страната „Прави каквото щеш“.

– Магдебург, ГДР – със спектаклите „Дама Пика“ и „Страната „Прави каквото щеш“.

1974 г. – Куба – със спектаклите „Миниатюри“ и „Веселите петлета“.

Изнесени са общо 20 представления – 10 в Хавана и 10 в градовете Педро Бетанкур, Ауей Гранде и Колумб.

– Будапеща, Унгария – със спектакъла „Миниатюри“

1975 г. – Монреал, Канада – участие в ЕКСПО със спектакъла „Карнавал на животните“.

1976 г. – Ленинград, СССР – със спектаклите „Миниатюри“ и „Максимка“.

– Магдебург, ГДР – с „Карнавал на животните“.

1979 г. – Магдебург, ГДР – по случай фестивала на немските театри с пиесата „Румето и старият лъв“.

1980 г. – Вашингтон, САЩ – по случай Световния конгрес на УНИМА със спектакъла „Чими“.

– Куба – със спектаклите „Чими“ и „Фокус–Бокус“.

– Монреал, Канада – със спектаклите „Чими“, „Фокус–Бокус“ и „Карнавал на животните“.

– Лондон, Англия – гостуване с „Кукли от Куклино“ за празниците на В. „Морнинг стар“.

1981 г. – Турция – със спектакъла „Бубу“.

– Индия – със спектаклите „Бубу“, „Патенцето“, „Кукли от Куклино“, „Миниатюри“.

1982 г. – Шибеник, Далмация – XXII Югославски фестивал на изкуствата за деца със спектакъла „Бубу“.

– Лугано, Швей-

цария – II Международен фестивал на куклените театри със спектаклите „Бубу“ и „Миниатюри“.

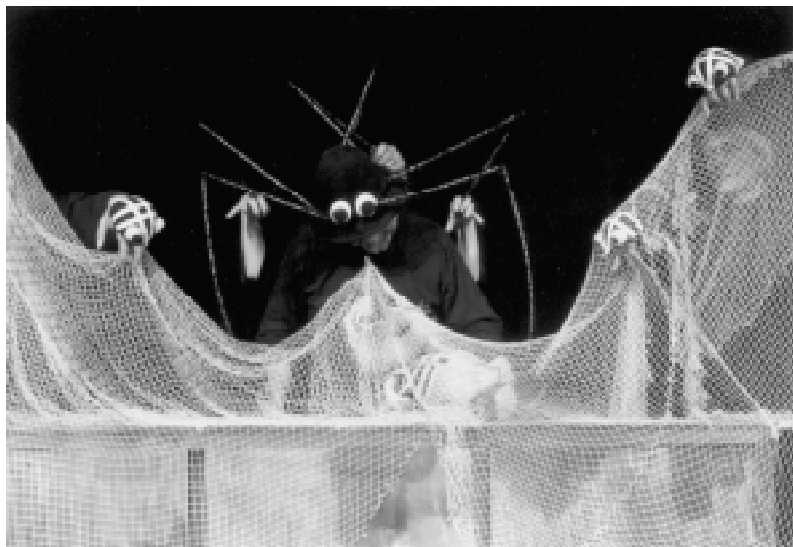
– Магдебург, Германия

– Виена, Австрия.

1983 г. – Виена, Австрия (м. май) – гостуване със спектаклите „Бубу“ и „Патенцето“.

– Магдебург, Германия (м. октомври) – гостуване на директора Йордан Тодоров за честване на 25 години от създаването на театъра.

1985 г. – Бохум, Германия (м. май) – участие в Международен фестивал на

Сцена от „Новите приключения на Бубу“ от Димитър Точев

– Шарлевил–Мезиер, Франция – участие във фестивала с „Миниатюри“.

1977 г. – Загреб, Югославия – участие във фестивала със „Спящата красавица“.

1978 г. – Прага, Пилзен, Братислава, Бърно, Кошице – Чехия – гостуване по случай Дни на българската култура със спектаклите „Златната птица“ и „Карнавал на животните“.

– Щечин, Полша – гостуване по случай Дни на българската куклена театрална драматургия със спектакъла „Най-щастливият човек“.

куклените театри със спектакъла „Шареният свят“.

– Белград, Югославия (м. септември) – участие в Международен фестивал със спектакъла „Звездичко“.

1986 г. – Осака, Япония – I Международен куклен фестивал, организиран от Асоциация „21 Век“ със спектакъла „Бубу“.

1987 г. – Роцок, Германия (м. април) – със спектаклите „Звездичко“ и „Кабаре“.

– Толоса, Испания (м. ноември/декември) – участие в Международен фестивал на куклените театри със спектакъла „Бубу“.

1988 г. – Мексико, Мексико (м. август) – участие в I Международен фестивал на куклените театри със спектакъла „Звездичко“.

1989 г. – Острава, Чехия (м. юни) – със спектаклите „Звездичко“ и „Бубу“.

– Япония (м. юли/август) – турне из страната със спектакъла „Звездичко“.

– Одеса, СССР (м. септември) – със спектакъла „Звездичко“

1990 г. – Дордрехт и Менпел, Холандия (м. март/април) – участие в IV Международен фестивал на куклените театри със спектаклите „Най-красивата Война“ (за възрастни) и „Звездичко“.

– Япония (м. ноември/декември) – турне из страната със спектаклите „Звездичко“ и „Папагалчето Пай“.

1992 г. – Дордрехт, Папендрехт, Бреда – Холандия (м. май) – Международен фестивал на куклените театри със спектакъла „Жълтурчо“ и сборна програма.

– Биелско-Бяла, Полша – XV Международен фестивал на куклените театри със спектакъла „Пепеляшка“.

– Япония (м. юли/август) – турне из страната със спектакъла „Звездичко“.

1993 г. – Атина, Гърция – участие в Международен театрален фестивал със спектаклите „Жълтурчо“ и „Четири приказки за един змей“.

1994 г. – Техеран, Иран (м. септември) – участие в V Международен фестивал на куклените театри със спектаклите „Игра на светлини и сенки“ и „Жълтурчо“

– Толоса, Испания (м. ноември/декември) – XII Международен фестивал на куклените театри със спектакъла „Игра на светлини и сенки“ и изложба на кукли.

– Атина, Гърция (м. декември) – участие в Коледна културна програма със спектакъла „Игра на светлини и сенки“.

1995 г. – Атина, Гърция – участие в Международен театрален фестивал със спектакъла „Игра на светлини и сенки“.

1996 г. – Суботица, Югославия (м. май) – участие в Международен фестивал на детските театри „Отон Томанич“ със спектакъла „Игра на светлини и сенки“.

– Будапеща, Унгария (м. юни) – Световен конгрес на УНИМА – участие със спектакъла „Игра на светлини и сенки“.

1997 г. – Сибуу, Румъния (м. юни) – участие в Международен фестивал на неконвенционалното изкуство „Ластрада“ със спектакъла „Четири приказки за един змей“.

– о. Хигра, Гърция (м. юли) – Международни дни на кукления театър, със спектакъла „Игра на светлини и сенки“.

– Ниш, Югославия (м. октомври) – V Балкански фестивал на куклените театри със спектаклите „Новите приключения на Бубу“ и „Портрети“ (за възрастни).

– Толоса, Испания (м. ноември/декември) – Международен фестивал на куклените театри – със спектакъла „Новите приключения на Бубу“.

1998 г. – Бургас, България (м. май) – Международен фестивал на славянския театър „Ерата на Водолея“, организиран от Независима фондация „Театър в куфар“ със спектакъла „Портрети“.

– Сибиу, Румъния (м. юни) – Международен фестивал на неконвенционалното изкуство – със спектакъла „Игра на светлини и сенки“.

– Техеран, Иран (м. септември) – VII Международен фестивал на куклените театри със спектакъла „Звездичко“.

– Букурещ, Румъния (м. октомври) – IV Международен фестивал на куклените театри със спектакъла „Игра на светлини сенки“.

– Риека, Хърватия (м. ноември) – III Международен фестивал на куклените театри със спектакъла „Жълтурчо“ и „Игра на светлини и сенки“.

2000 г. – Трабзон, Турция (м. май) – участие в I Международен фестивал на професионалните театри от Черноморските страни със спектакъла „Тъжният принц“.

– Баден, Швейцария (м. септември) – участие в IV Международен театрален фестивал „Фигура“ със спектакъла „Аладин и Вълшебната лампа“.

– Толоса, Испания (м. ноември/декември) – участие в Международен фестивал на куклените театри със спектакъла „Аладин и Вълшебната лампа“.

МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕН ФЕСТИВАЛ „ЗЛАТНИЯТ ДЕЛФИН“

Международният фестивал „Златният делфин“ е създаден през 1972 г.

по инициатива на колектива на Варненския куклен театър, който е основен организатор и домакин.

Провежда се на 3 години под егидата на Министерството на културата и с изключителната подкрепа във финансов и организационен аспект от Община Варна. В последните няколко издания патрон на фестивала е кметът на град Варна. Този факт издига престижа на фестивала и го вписва между най-авторитетните и известни международни куклени фестивали по света.

Фестивалът има състезателен характер и се провежда в три раздела:

I раздел – Нова българска пиеса, написана и поставена през последните три години;

II раздел – Постановка за деца, без значение за националност на драматургията и времето, когато е написан текстът;

III раздел – Спектакъл за възрастни. Международно жури оценява качеството на спектаклите и определя наградите. Голямата награда е статуетка „Златен делфин“.

В досегашните 11 издания са участвали чрез селекция почти всички куклени театри от страната, над 100 театъра от повече от 25 страни от цял свят. По време на фестивала има и съпътстващи програми:

– Образователен театър – открит семинар и демонстративни представления. Една нова форма – театърът в помощ на учебната програма в началните класове;

– „КУКЛИ И ТЕРАПИЯ“ – кукленият театър като изразно средство и средство за общуване в помощ на децата с увреждания, за да им се помогне да живеят по-добре, да разбират и да прео-

доляват затрудненията и недъзите от всякакво естество, били те психически или физически;

– Изложба на сценографски проекти на студенти по куклена сценография при НАТФИЗ „Кръстю Сарафов“.

В края на фестивала се провежда теоретична конференция за крайните резултати, изводи и оценки от фестивалната програма.

Мото на фестивала е „За нови форми и художествено-творчески достижения на съвременния куклен театър“.

Провеждането на фестивала „Златният делфин“ по подобаващ начин показва стремежа на куклените театри от страната и чужбина активно да поставят социални и жизнени проблеми, смело да проникват в динамичните принципи на промените в съвременността.

По много свеж начин да покажат своята индивидуалност, своя мироглед, да разширят границите на жанра, да търсят и намират нови форми за контакт със зрителите.

Чрез могъществото на изразните си средства, чрез идеите си, с нравствената си същност, в наши дни той се превръща и в социална необходимост, в неизменен спътник на средствата за нравственото и естетическо усъвършенстване на новия човек.

„Златният делфин“ играе ролята на неоеценим стимул за развитието на драматургията, за утвърждаването на българския куклен театър и неговото изкуство, дава решаващ влог за популяризирането му както у нас, така и в чужбина. Варненският фестивал привлича вниманието на редица изтъкнати автори към проблематиката на куклено-театралното изкуство за геца. Тях-

ното участие разкри в нова светлина социалната функция на кукления театър. Едновременно фестивалът създаде условия за изявата на поредица творци в сферата на драматургията, режисурата, сценографията и актьорското майсторство.

ОЦЕНКИ ЗА ФЕСТИВАЛА

Проф. г-р Хенрих Юрковски (Полша) – „Фестивалът „Златният делфин“ е уникално явление! Няма друго такова по света. Прави чест на град Варна и на Варненския куклен театър, че тази идея се рогди именно тук!“

Живомир Йокович (Сърбия) – „Златният делфин“ дава възможност да се разменят мисли, да се оформят планове, да се избистри погледът, с който поглеждаме напред, към развитието на изкуството за геца!“

Густав Гизин (Швейцария) – „Доидох във Варна, защото исках да видя едно чудо – „Златният делфин“ е чудо в това време!“

Виктор Сугарушкин (Русия) – „Иска ми се хубавото начало на „Златният делфин“ да се поддържа свежо. Всички трябва да помагат за преуспяването на това интересно дело.“

КАДРОВА И РЕПЕРТОАРНА ПОЛИТИКА НА ТЕАТЪРА

За успеха на един театър има два основни аспекта – кадрова политика и репертоар.

Кадровата политика на театъра има две основни позиции – постоянно ядро от доказани творци и поэтапна провокация от млади попълнения, които поддържат конкуренцията за място в прес-

тижния институт. Може да си талантлив по принцип творец, но ако не отговаряш, ако не си макар и най-малка част от организма на един мотор, ти нямаш място в колективното изкуство.

Както казва уважаваната от всички нас Юлия Огнянова: „Десет великолепни постановки ако нямат обединителна функция, не създават облик на един театър“.

РЕПЕРТОАРНА ПОЛИТИКА

Отново два аспекта – класика и съвременна драматургия. Приказките са класическият материал за куклен театър на наша сцена. От създаването на театъра и до ден днешен се играят представления по Андерсен, Братя Грим, приказките от „Хиляда и една нощ“, български народни приказки и др. Но не на последно място стои и реализирането и провoкацията на съвременните писатели.

ВЪЗХВАЛА НА РЪКАТА

**(ОТЗИВ ЗА СПЕКТАКЪЛА „ИГРА НА СВЕТИНИ И СЕНКИ“ ВЪВ
В-К. „НОВИ ЛИСТ“ – ХЪРВАТСКА, 03.11.1998 г.)**

Ръката на кукларя вдъхва живот на куклата. Но в начина на куклената анимация ръката сама може да бъде прекрасен инструмент. Българската куклена школа особено е развила метода за използване на ръката като обект на анимацията – било като се прибавят към нея дребни елементи, които създават образ, или тя се използва съвместно с реквизити, за да се създаде илюзия за предмет или живо съществуване.

На тазгодишното откриване на третия Рийечки преглед на куклените театри, Държавният куклен театър от Варна показва третата възможност

На наша сцена са поставени и се играят спектакли на Йордан Радичков, Валери Петров, Рада Москова, Панчо Панчев, Чавдар Шинов, Атанас Мочуров, Димитър Точев и други, както и на покойните Вече Борис Априлов, Иван Остриков, Максим Асенов.

Театърът привлича, въпреки тежките финансови условия, утвърдени творци като проф. Атанас Илков, проф. Николина Георгиева, Славчо Маленов, Яна Цанкова, Петър Пашов, Кирякос Аргиропулос, Съни Сънински, Бисерка Колевска и др.

Сценографи – арх. Иван Цонев, доц. Майя Петрова, Васил Рокоманов, Силва Бъчварова, Петя Стойкова, Любомир Цакев, Свила Величкова, Коста Ортодоксов, Ани Игнатова и др.

Театърът дава шанс и на нови, млади творци – Ани Игнатова, Людмила Бояджиева, Олга и Александър Чурчич и др.

на ръката: нейната употреба в театъра на сенките. Под малко неинвентивното заглавие „Игра на светлини и сенки“, режисьорката и сценаристката Николина Георгиева осъществи две визуални симфонии на две известни музикални творби: „Карнавал на животните“ на Камий Сен-Санс и „Картини от една изложба“ на М. П. Мусоргски.

Красотата на визуалните форми се състои в техните динамични съчетавания и разпадания. Една от хубавите дребни детски игри е оформяне на силуети на животни с движения на ръцете. Българските куклари тръгват от тази иг-

ра, но понеже в нея участват деветимата, те на светлината показват как от трепета на ръцете се съставят зооморфни форми и следейки с извънреден слух музикалната фраза – как се разпагат, за да се оформят нови. Събуденото любопитство на публиката след всеки такъв кратък етюд експлодираше във възторжен аплауз. Пред очите ни преминават вълнуващо и фантастично съчинени сцени от животинския свят: чайки, кокошки и лебеди, костенурки и кучета, магарета и слонове, особено великолепна панорама на подводния свят с водорасли, раци и риби, за да се короняса всичко това с миловидната картина на момиченцето, което примамва птичката, да я нахрани от ръката си.

Непрекъснатата поредица от Визуални сензации

Втората част е много по-сложна, понеже редом с ръцете се въвеждат и силуети на тела, комбинирани с тилови проекции и постоянно реене на един светлинен извор, който според нуждата представлява слънце или месец. Музиката на Мусоргски за този случай е електронна, придавайки на представлението астралност и космически хармонии. Георгиева не

съчинява приказка, а предлага тема. От началната рамкова картина на чайката, която лети под слънцето се развиват редица тематични цялости, които показват отношението към слънцето. Една кокошчица ще го клъвне и ще видим в нейната вътрешност то да се превръща в яйце, вътре в което се развиват пиленца. Някакво чудно неидентифицирано същество трескаво иска да го отмъкне. Чайката, която като лайтмотив, като червена нишка преминава през цялото представление накрая ще докопа слънцето, но само за това, за да си поиграе с него. Накрая слънцето се превръща в луна, най-напред като новолуние, след това като пълен месец, който бива коронясан от ято звезди. Може би и не случайно те са гванайсет и в началото се формират като символът на Европа. Но само малко по-късно звездите се различават и се формират в прекрасни съзвездия. Съвършената хармония на музиката и формите накрая се превръща

Сцена от „Птиците“ по Аристофан

В пленителен химн на живота, на силуетите на хората, обърнати към слънцето във висините, във величието на тяхното мимолетие под слънцето, небето, луната и звездите.

Представлението на българските куклари е едно от най-хубавите постижения на театъра на сенките, което съм виждал в последно време. То гонякъде прилича на някогашната красива игра на сенки на загребската кукларка Ванда Шестак в представлението „Галаксия“, но тяхното майсторство на съчетаване на формите, съвършенството на тяхното създаване с помощта на ръцете и блестящо кадрираните и фрагментирани тела, възприемаме като чиста, нежна и

прозрачна абстракция, която се свежда до любоване на красотата на флуидни сенки и силуети, които динамично се претопяват от една в друга в непрекъснат наниз от визуални сензации. Дълго време вярвах, че театърът на сенките, едно от най-древните анимационни изкуства, с появата на рисувания филм е като анахронизъм, осъдено на постепенно отмиране, но пробиви погодни на този, какъвто осъществиха българските артисти, откриват нови пътища към неговото атрактивно бъдеще.

Далибор Форетич

*Превод от хърватски:
Евгени Фабиани*

КУКЛЕНИЯТ ТЕАТЪР — ВАРНА ПОКОРИ „МАЛКИЯТ ПРИНЦ“ *

Най-новата постановка на Варненския куклен театър бе включена в афиша на театралния фестивал. „Малкият принц“ от Екзюпери се играе в програмата „Спектакли за деца“. Всъщност това е едно признание за постигнатото от трупата. А че не е само за деца, се знае. Творците действително успяха да направят постановка, която отговаря на внушенията на великия французин и на представите на читателите за тази творба.

Пред зрителя се сменят чисти цветове. Изникват герои. Музика пропича действието, което върви бавно, натоваварено с посланията на текста. Възрастните, които издигат тази книга в култ, очакват своето любимо изре-

чение. А тийнейджърите мълчат, изненадани от този непознат за тях свят на прекрасното. В него ценностите са чисти и ясни за прочитане. Куклениците рискуват да играят „Малкият принц“ пред публика на по 13–15 години. Оказва се, че юношите знаят последния хит на Рики Мартин и Бритни, знаят как се сърфира из Интернет, но философската вселена на Екзюпери е нова и хипнотизираща за тях. Те не могат, защото артистите професионалисти са реализирали сценичния вариант на книгата по брилянтен начин.

„Не може случайни хора да правят „Малкият принц“ – подчертава режисьорът Злати Златев. Той е събрал старите си приятели Милко Коларов и Иван Цонев за постановката. Тримата разработват сценичния вариант на Дитер Пойст, без да жонгли-

* Препечатваме материала от В. „КИЛ“, бр. 8, 2000 г.

рат с препратки към нашето всекидневие. Придържат се към естетиката на Екзюпери, в която семплото шества. „Всеки ще намери своя проблем в тази пиеса“ – обобщава режисьорът. Музиката наистина е забележителна. Тя навлиза постепенно у зрителя и остава в него след като е излязъл от театъра. Но написаното от Милко Коларов не е някаква допълнителна част към спектакъла, а негов хармоничен елемент. Подобно участие има и арх. Цонев. Той е изработил блестящ и изключително прост декор. Куклите не са илюстрации на действието, а живи метафори. Малкият принц е ефирен, очарователен. Змията – нежно-коварна, а Лисицата – с хубостта на литературния образ. „Всички ние подходихме към Екзюпери с респект и страхопочитание – признава арх. Цонев. – „Малкият принц“ е една библия, която човек може да носи постоянно със себе си. И като му стане криво – да прочете и да си поплаче. Сега мога да кажа обаче – покорихме Екзюпери!“ – радва се Цонев.

Артистите са сценичният израз на замисъла на режисьора. Те играят текста смирено. Вера Стойкова и с тази роля продължава поредицата от върхове, които бележи през тези няколко години. Тя оживява Малкия принц с дълбокия си цветен глас. Цял час не слиза от сцената и Владее нежно и героите около себе си, и публиката. Играта ѝ обожествява фигурата на детето. „Веднъж се играе Малкия принц – разсъждава Злати Златев. – Един актьор може през живота си да изиграе 100 заека, но веднъж играе Принца. Радвам се, че възложих на Вера толкова трудна за-

дача и тя се справи чудесно“. Цялата трупа заслужава тази оценка. Актьорите осъществяват замисъла да се говори на умните деца сериозно. Без лукавство играе Лисицата Диана Цолеvsка. Много фина е появата на Йоланта Райкова като Змията. Сашо Александров води действието като Летецаразказвач. Топлото му излъчване е много важно за тази пиеса. Известните фрагменти с Царя, Суетния, Пияницата, Фараджията са пресъздадени чудесно от Иван Петров, Живко Жеков, Христо Колев. Актьорите буквално се сливат с реквизита и правят образиметафори в духа на гротеската. Трудно е да се каже, че в тези сцени Иван Цонев е направил кукли, защото той е проектирал сложна конструкция от предмети, оживени от актьора. Забележително наистина.

Пожелах на маестро Милко Коларов успех и повече публика на пиесата. В присъщия си стил той ми отговори: „Изкуството въобще е камерно. Не можем да желаем един стадион да гоиде и да види тази пиеса. Но аз се радвам, че тази пиеса е един контрапункт на онова, което се представя за изкуство във Варна. Тук цари един провинциализъм и вместо изкуство, се произвежда художествено-творческо самозадоволяване. Всичките тези ох и ах, колко сме бедни, прикриват творческа импотентност. Изкуството е вид съпротива и с тази постановка ние се противопоставихме на това, което става около нас“.

**Материалите подготвиха
Злати Златев и Ани Александрова**